

[Statsministeren.]

Som begrundelse for spørgsmålet er henvist til, at mit svar ikke synes at være i overensstemmelse med baggrunden for ratifikationen den 6. januar 1972 af FN-konventionen om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder. Forudsætningerne for tiltrædelsen af bestemmelsen i art. 13 om anerkendelse af enhvers ret til uddannelse blev under folketingets og regeringens overvejelser anset for at være opfyldt, bl. a. i kraft af grundlovens § 76 om retten til fri undervisning.

Jeg kan herom oplyse, at jeg i svaret af 2. juli efter forhandling med socialministeriet kun har givet udtryk for, at det, grundloven siger om undervisning, er, at alle børn i den undervisningspligtige alder har ret til fri undervisning i *folkeskolen*, men de børn, som henvendelsen drejede sig om, kan netop ikke undervises i folkeskolen. Fru Inger Lise Petersen er jo inde på nøjagtig den samme tankegang i sin begrundelse for spørgsmålet, idet hun skriver: „De i protestadressen omtalte ikke underviste åndssvage børn kan under den nugældende lov imidlertid ikke optages i folkeskolen, og de har heller ikke behov for og kan ikke leve op til folkeskolens nuværende almindelige krav. Deres behov er optræning i dagligdags funktioner til styrkelse af den enkeltes selvstændighed.“ Denne begrundelse for spørgsmålet er i overensstemmelse med mit svar.

I mit svar på forældrehenvendelsen sagde jeg endvidere, at man tidligere har ment, at børn med sværere udviklingshæmninger ikke kunne undervises, men at de pædagogiske landvindinger navnlig i de seneste år har vist, at også sådanne børn er modtagelige for pædagogisk påvirkning i åndssvageforsorgens træningsskoler, og at der derfor i socialministeriet er planer om en udvidelse af træningsskolekapaciteten.

Jeg kan herved henvise til, at der i foråret 1972 i forbindelse med behandlingen i folketinget af et lovforslag om ændrede tilskudsregler for daginstitutioner opnåedes bred politisk tilslutning til et ændringsforslag, hvorefter en forhøjelse af statens tilskud til daginstitutioner udgik af forslaget, således at der i stedet blev stillet bevillinger til rådighed for socialministeren til andre højt prioriterede mål inden for sociallovgivningen — nemlig til anlægsvirksomhed og deraf

afledede driftsudgifter inden for åndssvageforsorgen. Denne ekstraordinære bevilling vil i år fortrinsvis blive anvendt til etablering af nye og udvidelse af bestående træningsskoler.

For så vidt angår henvisningen til, at regering og folketing har anset de i FN-konventionens art. 13 opstillede krav som opfyldt ved bestemmelsen i grundlovens § 76, kan jeg pege på, at der i bemærkningerne til folketingsbeslutningen i denne forbindelse også er henvist til den gældende lovgivning på skole- og uddannelsesområdet.

I det hele taget viser opregningen i konventionens art. 13, stk. 2, at der med den indsats, der skal gøres, for at retten til uddannelse kan virkeliggøres, er tænkt på egentlig skolemæssig undervisning. Der er intet i konventionsteksten, som peger i retning af, at Danmark ved ratifikationen af denne konvention skulle have påtaget sig undervisnings- eller oplæringsforpligtelser over for åndssvage ud over, hvad der allerede er etableret eller kan etableres med hjemmel i § 9 i lov om forsorgen for åndssvage og andre særlig svagt begavede.

I den debat om åndssvageforsorgens udbygning, som foregår for tiden, anvendes ordet undervisning imidlertid ofte i en meget videre betydning, idet der er en tilbøjelighed til at betegne enhver oplærende eller opdragende påvirkning af åndssvage som undervisning, uanset hvilket niveau der er tale om.

Af *Camre* til socialministeren (3. august 1973):

„Vil ministeren oplyse, hvad samfundets omkostninger skønsmæssigt ville være, hvis beboerne i den såkaldte Fristad Christiania skulle behandles på institutioner, ambulante og på anden måde, som lovgivningen foreskriver, henholdsvis hvad samfundets omkostninger er for Fristaden Christiania i øjeblikket?“

(Spm. nr. 313).

Begrundelse.

Efter dagspressens oplysninger befinder der sig i Fristaden Christiania et antal mennesker, som psykisk og socialt kan fungere i det almindelige samfund, men desuden et